

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּנִיחָס

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"א - חלק י"ט

קונטרס 619

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקו' תהלה למשה דף י"א ע"ב וזל"ק: מבאר בזהר תרומה דף קכ"ח ע"ב ההוא זפאה בעי למרדף בתר חיבא' וכו' [זכאי צריך לרדף אחר אנשים חביבים] בגין דיחשב לי' כאלו הוא ברא ליה ודא איהו שבחא דיסתלק בי' יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו' ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום ועיי"ש בד' קכ"ט ע"א כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אפשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאול רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישרים מזלאטשוב, מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה

(י) ובספר הזהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זפאה בעי למרדף בתר חיבא ולמקני ליה באגר שלים וכו' ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריה הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מפלא וכו', ועל דא כתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתיב (שם) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר גש אחרא, ועל האי בר גש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בגין לבנו, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי ועאל בתליטר תרעי ולית מאן דימחי בגדיה, ועליה כתיב (תהלים קי"ב ב') גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, ורח בחשף אור לישרים. כדן מלכא קדישא בריה לדיוקנא דההוא בר גש בכל ברכאן דברין לאברהם כד עבד נפשין דחיבא וכו' ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר גש אחרא. ואלמלא הווי ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגינייהו, הווי אזלי אבתייהו ורדפי כמאן דרדיף בתר חיין וכו'.

ותרגום – בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי צריך לרדף אחר אנשים חביבים ולקנות אותם בשכר שלם וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועליה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, ורבים השיב מעון. וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום, ואותו כן אדם מתעלה בשלשה עליות מה שלא עולה כן בן אדם אחר. ועל כן אדם זה כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום וזכה לראות גנים לבניו וזכה בעוה"ז וזכה לעוה"ב, ועולה בשלש עשרה שיערים ואין מי שימחה בידו ועליו כתיב גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד ורח בחשף אור לישרים, כאשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו כן אדם מברך אותו בכל הברכות שברך לאברהם כאשר עשה נפשות לחיבים, והוא עולה לשבעים עולמות נעלמים שלא זכה בהם כן אדם אחר, ואלו היו יודעים בני אדם כמה תועלת תוכות נמשך לצדיקים וזוכים בעבורם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו **שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה ע"כ.**

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואף לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזגלתו יוכל לספר כזאת.

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זהר הקדוש, וכך הפמליא של מעלה מדברים מהם, **שבזכותם נצולים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנוזקה בקרוב לראותה.**

מדרש תנחומא (בראשית פרק א): מעשה בר' אבהו כשהיה מסתלק מן העולם הראה לו הקב"ה שלש עשרה נהרי אפרסמון, התחיל לומר בשעת מיתה לתלמידיו, אשריכם עוסקי התורה, אמרו לו, רבינו, מה ראית, אמר להם שלש עשרה נהרי אפרסמון נתן לי הקב"ה בשכר תורתו, התחיל לומר ואני אמרתי לריק יגיעתי לתהו והבל כחי פליתי, וכו'. [באור: קדם פטירתו של רב אבהו העבירו לפניו שלש עשרה נהרות של אפרסמון, שאל רבי אבהו: למי כל אלו, אמרו לו: שלך הם, אמר להם: כל אלו לאבהו ואני אמרתי לריק יגיעתי]

ומבאר האריז"ל: שרבי אבהו חשב שהיתה יגיעתו במשך ימי חייו לריק^א, כי לא ראה שום תועלת בעבודתו, אף אליבא דאמת זכה על ידי יגיעתו ל"ש" שהם סוד "ש"י" עולמות, המבטחין לכל צדיק וצדיק ["רי"ק" גימטריא "י"ש" שהוא הפך מ"רי"ק"] ועל אלו הי"ג נהרות שהראו לו רומזים לש"י עולמות, הרי לנו דגמא מפרשת מחז"ל הקדושים, שאף על פי שעבד רבי אבהו את בוראו כל ימי חייו בשלמות עצומה, לא זכה לראות כלום ממה שפעל, דבר זה גרם לו שאפלו

^א (בספר שיחות מוה"ר"ן (אות - רמד) שמעתי מאחד מחשובי אנשים, איש כשר וירא שמים ועובד את השם באמת, שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה, שיש בני אדם עובדי ה' שאין השם יתברך מראה להם מה שפעלו כל ימי חייהם. רק אחר מותם בעולם הבא, אז יראו מה שפעלו. והבנתי שרבנו זכרוננו לברכה אמר לו דבר זה לענין התחזקות לבל יפל בדעתו מה שבכר עסק בעבודת השם, ועדין אינו רואה בעצמו שום פעולה. כי יש שאינו יכול לראות כל ימי חייו מה שפעל פי אם לאחר כך בנזכר לעיל.

יכולים לעמד בעולם אפלו רגע אחד בלי לב, כף העמים כלם לא יכולים לעמד בעולם בלי ישראל. וכף גם ירושלים בתוך שאר הארצות כמו לב בתוך האברים, ועל כף היא באמצע כל העולם, כמו לב בתוך האברים.

וישראל מתנהגים בתוך שאר העמים כמו הלב בתוך האברים. הלב הוא רך וחלש, והוא קיים כל האברים. לא יודע מצער וצרה ויגון כלל, רק הלב, שבו הקיים, שבו השכל. שאר האברים לא התקרב בהם כלל, שהרי אין בהם קיום ולא יודעים דבר. כל שאר האברים לא קרובים למלך, שהוא חכמה ושכל, ששרוי במח, אלא רק הלב. ושאר האברים רחוקים ממנו ולא יודעים כלל. כף ישראל לא קרובים למלך הקדוש, ושאר העמים רחוקים ממנו.

שארה אחרת, וישראל לא אוכלים נבלות וטרפות וטנוף ולכלוך ושקצים ורמשים כשאר העמים - כף הוא, שהרי הלב הוא רך וחלש, ומלך ועמידת כל שאר האברים. לא לוקח למזונו, רק ברור וצחות כל היום, ומזונו נקי וברור, והוא רך וחלש מהכל, ושאר הפסלת מניח לכל האברים, וכל שאר האברים לא משגיחים בזה, אלא כל פסלת ורע של הפל לוקחים, והם בחזק כמו שראוי להם.

ועל זה בכל שאר האברים יש אבטיות, שאת או ספחת, סגירות הצרעת. ללב אין כלום מפל אלה, אלא הוא נקי וברור מהכל, אין בו מום כלל. כף הקדוש ברור הוא לקח את ישראל, שהוא נקי וברור שאין בו מום, ועליו כתוב (שיר השירים ד) בלף יפה רעיתי ומום אין כף. בא

יכלי למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא בלא לבא, הכי עמין פלהו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל. ואוף הכי ירושלים בגו שאר ארעאן, כלבא בגו שייפין. ועל דא איהי באמצעיאתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין.

וישראל מתנהגן גו שאר עמין, כגוונא דלבא גו שייפין. לבא איהי רכיה וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לבא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלכא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לבא. ושאר שייפין, רחיקין מגיה, ולא ידעין מגיה כלל. כף ישראל, למלכא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מגיה.

שארתא אחרא, דישראל לא אכלי נבלות וטרפות, וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא, דהא לבא דאיהו רכיה וחלש, ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין, לא נטיל למזוניה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא, ומזוניה נקי וברירא, ואיהו רכיה וחלש מפלא, ושאר פסולת אנח לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגיחין בהאי, אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין, ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון.

ועל דא בכל שאר שייפין אית אבטיות, שאת או ספחת, סגירו דצרעת. ללבא, לאו מפל הגי כלום, אלא איהו נקי ברירא מפלא, לית ביה מומא כלל. כף קדשא ברירא הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא כתיב, (שיר השירים ד) בלף יפה רעיתי ומום אין כף. אתא רבי יוסי, נשיק

יְדוּי, אָמַר, אֵילוּ לֹא אֶתִינָא לְעֵלְמָא, אָלָא לְמִשְׁמַע דָּא, דִּיִּי.

וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכָה וְגוֹ'. (במדבר כב) אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי קָרָא הֵכִי הוּהוּ לִיּה לְמַכְתָּב, וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִפָּה פְּנֵחָס, וְלֹא הַמְּכָה אֲשֶׁר הִפָּה, לֹא נֶאֱמַר אָלָא בְּאַרְח סְתִימִים.

אָלָא הֵכִי אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר (נ"א רבי שמעון), פִּינּוּן דְּסַלְקִיָּה קַדְשָׁא בְּרִינּוּן הוּא לְפַנְחָס לְכַהֲנָא רַבָּא, לֹא כַּעַז לְאַדְפְּרָא לִיּה לְפַנְחָס בְּקַטְלֵנוּתָא דְּבַר נֶשׁ. דִּהָא לֹא אֶתְחַזִּי לְכַהֲנָא רַבָּא. עַד לֹא סַלְקִיָּה לְכַהֲנָא רַבָּא, אַדְפְּרָא לִיּה, וְאָמַר וִירָא פְּנֵחָס וַיִּקַּח רַמְח וְגוֹ', וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם וְגוֹ'. פִּינּוּן דְּסַלְקִיָּה לְכַהֲנָא רַבָּא לֹא אַדְפְּרָא שְׁמִיָּה בְּקַטְלֵנוּתָא, דְּלֹא אֶתְחַזִּי לִיּה, וְחָס עָלֵיהּ יִקְרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִינּוּן הוּא, דְּכַתְּנָא רַבָּא לֹא אֶתְחַזִּי לְאַדְפְּרָא בְּקַטְלֵנוּתָא. וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמוּפְּהָ, אוֹף הֵכִי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּהוּ אֲזִיל מִקְפּוּטְקִיָּא לְלוּד, וְרַבִּי יְהוּדָה יְהוּדָה אֲזִיל עֲמִיָּה, עַד דִּהוּוּ אֲזִילִי פִּגְעָ בְּהוּ רַבִּי פְּנֵחָס בֶּן יֶאִיר, וְתִרִין גּוּבְרִין טוֹעֲנִין אַבְתֵּרִיָּה. שְׂכִינָא חֲמַרִּיָּה דְּרַבִּי פְּנֵחָס. טְעִינוּ לִיּה, וְלֹא אֲזִיל. אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, שְׂבִיקוּ לִיּה, דִּהָא רִיחָא דְּאַנְפִּין חֲדַתִּין קָא אַרְחָ, אוּ נִסָּא אֶתְעַבִּיד לָן הַשְּׁתָּא. עַד דְּאִינוּן תַּמָּן, נִפְקַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִבֶּתֶר חַד טַנְרָא. נִטַּל חֲמַרָא וְאֲזִיל, אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, וְלֹא אֶמְרִית לְכוּ, דִּהָא רִיחָא דְּאַנְפִּין חֲדַתִּין קָא אַרְחָ.

נַחַת וְגַפִּיף לִיּה רַבִּי פְּנֵחָס, וּבְכָה, אָמַר לִיּה, חֲמִינָא בְּחַלְמִי, דְּאַתִּינָא שְׂכִינָתָא לְגַבִּי, וַיְהִיבֵת לִי נְבֻזְבֻּזָן רַבְרָבָן, וְחִדְינָא בְּה. הַשְּׁתָּא כְּמָה דְּחִמִּינָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִקַּל פְּרָסִי

דְּחַמְרָף, יִדְעָנָא דְּאַנְתָּ הוּא. הַשְּׁתָּא חֲדוּהָ שְׁלִיִם. אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, נְתִיב

רַבִּי יוֹסִי, נֶשֶׁק יָדוּ וְאָמַר, אֵלוּ לֹא כְּאַתִּי לְעוֹלָם רַק כְּדִי לְשַׁמַּע אֶת זֶה - דִּי לִי.

וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמְּכָה וְגוֹ'. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, פְּסוּק זֶה הִיָּה צְרִיף לְהַכְתָּב: וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִפָּה פְּנֵחָס, וְלֹא הַמְּכָה אֲשֶׁר הִפָּה. לֹא נֶאֱמַר אָלָא בְּדִרְדָּר נִסְתַּר. אָלָא כִּף אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר (רבי שמעון), פִּינּוּן שְׁהַעֲלָה הַקְּדוּשׁ בְּרִינּוּן הוּא אֶת פְּנֵחָס לְכַהֲנָה גְדוּלָּה, לֹא רָצָה לְהַזְכִּיר לְפַנְחָס אֶת הַרְגַּ הַאָדָם, שְׁהָרִי לֹא רָאוּי לְכַהֵן גְּדוּלָּה. טָרַם הַעֲלָהוּ לְכַהֲנָה גְּדוּלָּה הַזְכִּיר לוֹ, וְאָמַר, וַיִּרָא פִּינְחָס [וְגוֹ'] וַיִּקַּח רַמְח וְגוֹ', וַיִּדְקֹר אֶת שְׁנֵיהֶם וְגוֹ'. פִּינּוּן שְׁהַעֲלָהוּ לְכַהֲנָה גְּדוּלָּה, לֹא הַזְכִּיר שְׁמוֹ בְּהַרְגַּ, שְׁלֹא רָאוּי לוֹ, וְחָס עָלָיו כְּבוֹד הַקְּדוּשׁ בְּרִינּוּן הוּא, שְׂפַחַת גְּדוּלָּה לֹא רָאוּי לְהַזְכִּיר בְּהַרְגַּ. וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְּכָה, גַּם כִּף.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הִיָּה הוּלָף מִקְפּוּטְקִיָּא לְלוּד, וְרַבִּי יְהוּדָה הִלָּף עֲמוּ. עַד שְׁהִיוּ הוֹלְכִים, פִּגְעָ בְּהֶם רַבִּי פְּנֵחָס בֶּן יֶאִיר, וְשִׁנְי אַנְשִׁים מִחַמְרִים אַחֲרָיו. עֲמַד חֲמוּרוֹ שֶׁל רַבִּי פְּנֵחָס. טְעִנּוּ אוֹתוֹ, וְלֹא הִלָּף. אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, הַשְּׂאִירוּ אוֹתוֹ, שְׁהָרִי רִיחַ שֶׁל פְּנִים חֲדָשׁוֹת הַרִיחַ, אוּ שְׁנֵים יַעֲשֶׂה לְנוּן פֶּאֶן. עַד שְׁהֵם שָׁם, יִצָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵאַחֲרֵי סַלְעָ אַחַד, נִטַּל חֲמוּר וְהִלָּף. אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, וְלֹא אֶמְרִיתִי לְכֶם שְׁהָרִי רִיחַ שֶׁל פְּנִים חֲדָשׁוֹת הַרִיחַ?!

יָרַד וְגַפִּף אוֹתוֹ רַבִּי פְּנֵחָס וּבְכָה. אָמַר לוֹ, רִאִיתִי בְּחַלְמוּי שְׂבִאָה שְׂכִינָה אֵלַי וְנִתְּנָה לִי אוֹצְרוֹת גְּדוּלִים, וְשִׁמַּחְתִּי בָּה. וְעַכְשָׁו כְּפִי שְׂרִאִיתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִקּוֹל פְּרָסוֹת חֲמוּרָךְ יִדְעִיתִי שְׁנָה אַתָּה.

אָמַר רַבִּי פְּנֵחָס, נְתִיב

בְּדוֹף חַד, דְּמַלֵּי דְאוּרֵייתָא אַצְטְרִיף צְחוּתָא. אַשְׁפַּחוּ עֵינָא דְמֵיִיא, וְאֵילְנָא, יִתְבוּ.

אָמַר רַבִּי פִנְחָס, מְסַתְּפַל הוּינָא דְהָא לְתַחֲיִית הַמַּתִּים, בְּאַרְחָא אַחְרָא יַעֲבִיד לִזְן קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, וּמַה דְהוּהוּ הַשְׁתָּא קְדָמָאָה, לִיהוּי כְדִין בְּתַרְאָה. מְנַלְן. מְאִינוּן עֲצָמוֹת, הַנְהוּ גְרַמִּין דְאַחֲיָא לִזְן קְדָשָׁא בְרִיף הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָאֵל, דְכַתִּיב, (יחזקאל לו) וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ בְּקַדְמֵיתָא, וּלְבַתֵּר כְּתִיב (דף רכ"ב ע"א) וְרֵאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עֲלֵהּ וְגו'.

וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלַמְעֵלָה וְרוּחַ אֵין בְּהֶם. דְהָא מַה דְאַפְשִׁיט בְּקַדְמֵיתָא, לִיהוּי בְּתַרְאָה. בְּקַדְמֵיתָא (אפשיט מרוחא, ולבתר) עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, בְּקַדְמֵיתָא אַפְשִׁיט מְרוּחָא, וּלְבַתֵּר עוֹר, וּלְבַתֵּר בָּשָׂר, וּלְבַתֵּר עֲצָמוֹת.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּדָא אַקְשָׁן קְדָמָאי, אָבַל גְרַמִּין אֵלִין דְאַחֲיָא קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, נְסִין וְאַתִּין מְשַׁנְיִין, עֵבֵד בְּהוּ קְדָשָׁא בְרִיף הוּא. תָּא חֲזִי מַה כְּתִיב, (אי"ב ט') זָכַר נָא כִי כַחוּמְר עֲשִׂיתָנִי וְאֵל עֶפְרַת שִׁיבְנִי. מַה כְּתִיב בְּתַרְיָה, הֲלֹא כְחָלָב תִּתִּיכְנִי וְכַגְבִּינָה תִקְפִּיאֲנִי, עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישְׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשׁוּכְכְנִי. זְמִין קְדָשָׁא בְרִיף הוּא, לְבַתֵּר דִּיתְבַּלֵּי בַר נֶשׁ בַּעֲפָרָא, וְמַטִּי זְמַנָּא דְתַחֲיִית הַמַּתִּים, דְהָהוּא גְרַמָּא דִישְׁתָּאֵר לְמַעַבְד לִיה פַּעֲסָה דָּא, וְכַגְבִּינָה דְחָלָב, וְנִבְיַע כְּחָלָב, דְהוּא נִבְיַעוּ נְקִי מְצוּחָצַח בְּצַחוּתָא הַהוּא גְרַמָּא פִד יִתְעַרְב הַהוּא גְרַמָּא וְיִתְמַחֵי כְחָלָבָא, וּלְבַתֵּר יִקְפִּיא לִיה, וְיִתְצִייר בְּצִיּוּרָא כַגְבִּינָה בְּקַפִּיאוּתָא, וּלְבַתֵּר יִתְמַשֵּׁף עֲלֵיהּ עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

פַּעַת חֲדוּהַ שְׁלָמָה. אָמַר רַבִּי פִנְחָס, נֶשֶׁב בְּמָקוֹם אַחַד, שְׁדַבְרֵי הַתּוֹרָה צְרִיכִים צְחוּת. מְצָאוּ מַעֲיָן מֵים וְעַץ, וַיִּשְׁבוּ.

אָמַר רַבִּי פִנְחָס, מְסַתְּפַל הֵייתִי שְׁנֵה לְתַחֲיִית הַמַּתִּים בְּדוֹף אַחַר יַעֲשֶׂה לְהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, וּמַה שְׁהִיָּה בַּעַת רֵאשׁוֹן, יִהְיֶה אִז אַחְרוֹן. מְנַין לְנוּ? מְאוּתָן עֲצָמוֹת, אוּתָן עֲצָמוֹת שְׁהִיָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא עַל יְדֵי יְחֻזְקָאֵל, שְׁכַתוּב (יחזקאל לו) וַתִּקְרְבוּ הָעֲצָמוֹת עֲצָם אֶל עֲצָמוֹ - בְּהַתְּחַלָּה, וְאַחַר כֶּף כְּתוּב, וְרֵאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עֲלֵהּ וְגו'. וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מְלַמְעֵלָה וְרוּחַ אֵין בְּהֶם - שְׁהִי מַה שְׁהַפְשִׁיט בְּתַחֲלָה, יִהְיֶה אַחְרוֹן. בְּתַחֲלָה (הַפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֶּף) עוֹר, וְאַחַר כֶּף בָּשָׂר. בְּתַחֲלָה הַפְשִׁיט מְרוּחַ, וְאַחַר כֶּף עוֹר, וְאַחַר כֶּף בָּשָׂר, וְאַחַר כֶּף עֲצָמוֹת. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּנֵה הַתְּקַשׁוּ הָאַחְרוֹנִים, אָבַל עֲצָמוֹת אֵלָה שְׁהִיָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, נְסִים וְאוּתוֹת מְשַׁנִּים עֲשֶׂה בְּהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא. בֵּא וְרֵאָה מַה כְּתוּב, (אי"ב ט') זָכַר נָא פִי כַחוּמְר עֲשִׂיתָנִי וְאֵל עֶפְרַת שִׁיבְנִי. מַה כְּתוּב אַחְרָיו? הֲלֹא כְחָלָב תִּתִּיכְנִי וְכַגְבִּינָה תִקְפִּיאֲנִי. עוֹר וּבָשָׂר תִּלְבִּישְׁנִי וּבַעֲצָמוֹת וְגִידִים תְּשׁוּכְכְנִי. עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, לְאַחַר שִׁיבְלָה הָאֲדָם בַּעֲפָר וְיִגִיעַ זְמַן שֶׁל תַּחֲיִית הַמַּתִּים, שְׁאוּתָה עֲצָם שְׁתִּשְׂאֵר, לַעֲשׂוֹת אוּתָה כְּמוֹ עֶסֶה זֶה, וּכְמוֹ גְבִינָה שֶׁל חָלָב וְנִבְיַעַת הַחָלָב, שְׁאוּתָה נִבְיַעַת נְקִיָּה וּמְצַחָצַחַת בְּצַחוּת אוּתָה עֲצָם. תַּתְּעַרְב אוּתָה הָעֲצָם וְתִמְחָה כְּמוֹ חָלָב, וְאַחַר כֶּף יִקְפִּיא אוּתָה, וְתִצְטִיר בְּצִיּוּר כְּמוֹ גְבִינָה בְּקַפְאוֹן, וְאַחַר כֶּף יִמְשֵׁף עֲלֵיהּ עוֹר וּבָשָׂר וְעֲצָמוֹת וְגִידִים.

הָרָא הוּא דְכָתִיב הֲלֹא כְחֻלְבַּת תַּתִּיכְנִי וְכַגְבִּינָה תַקְפִּיאֲנִי. הַתְּכַתְּנִי לֹא כְתִיב, אֲלֵא תַתִּיכְנִי. הֲקִפִּיתְנִי לֹא כְתִיב, אֲלֵא תַקְפִּיאֲנִי. הַלְּבַשְׁתְּנִי לֹא כְתִיב, אֲלֵא תַלְבִּישְׁנִי. סוּכְכַתְּנִי לֹא כְתִיב, אֲלֵא תְסוּכְכְנִי. פְּלִהוּ לְבַתֵּר זְמַנָּא מִשְׁמַע.

זְהוּ שְׁכַתּוּב הֲלֹא כְחֻלְבַּת תַּתִּיכְנִי וְכַגְבִּינָה תַקְפִּיאֲנִי. הַתְּכַתְּנִי לֹא כְתוּב, אֲלֵא תַתִּיכְנִי. הֲקִפִּיתְנִי לֹא כְתוּב, אֲלֵא תַקְפִּיאֲנִי. הַלְּבַשְׁתְּנִי לֹא כְתוּב, אֲלֵא תַלְבִּישְׁנִי. סוּכְכַתְּנִי לֹא כְתוּב, אֲלֵא תְסוּכְכְנִי. כְּלָם מִשְׁמַע שְׁלֵאֲחַר זְמַן.

וְלִבְתֵּר מַה כְּתִיב, חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עַמְדִּי, דָּא רוּחָא דְחַיִּי. (ס"א ו'א תימא) עֲשִׂיתָ עַמְדִּי כְתִיב, וְלֹא כְתִיב תַעֲשֶׂה. אֲלֵא הֲכִי אָמַר, חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עַמְדִּי. בְּהַהוּא עֲלָמָא שְׂדִית בִּי רוּחָא דְחַיִּים, אֲבַל וּפְקוּדֵתָךְ, דְּמִטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא, שְׁמֶרָה רוּחִי, אִיחִי נְטֻרַת לְרוּחִי, בְּהַהוּא עֲלָמָא. מָאִי וּפְקוּדֵתָךְ, דָּאֲתָ זְמַן לְפַקְדָּא לֵהּ בְּקַדְמִיתָא.

אֲחַר כִּף מַה כְּתוּב? חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עַמְדִּי - זֶה רִיחַ חַיִּים. (ראם תאמר), הֲרִי כְתוּב עֲשִׂיתָ עַמְדִּי, וְלֹא כְתוּב תַעֲשֶׂה! אֲלֵא כִּף אָמַר, חַיִּים וְחֹסֵד עֲשִׂיתָ עַמְדִּי. בְּאוֹתוֹ עוֹלָם וְרָקַת בִּי רִיחַ חַיִּים, אֲבַל וּפְקוּדֵתָךְ - שְׁמַלְכַת הַמְּלָךְ - שְׁמֶרָה רוּחִי, הִיא שְׁמֶרָה אֶת רוּחִי בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. מַה זֶה וּפְקוּדֵתָךְ? שְׂאִתָּה עֲתִיד לְפַקֵּד אוֹתָהּ בְּתַחֲלָה.

(שְׁמֶרָה רוּחִי) וְרָזָא דְּמִלְּהָ דָּא, כָּל נַפְשֵׁי דְּצַדִּיקָיָא, גְּנִיזִין וְטְמִירִין תַּחֲוֹת כְּרִסְיָא דְּמַלְפָּא, וְאִיחִי נְטֻרָא לִוְן, לְאַתְבָּא לִוְן לְדוּכְתִּיחֵהוּ, הָדָא הוּא דְּכְתִיב וּפְקוּדֵתָךְ שְׁמֶרָה רוּחִי. מָאִי וּפְקוּדֵתָךְ. כְּמַה דָּאֲתָ אָמַר, (תהלים קט) פְּקוּדֵתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדֵתָךְ, דָּא מִטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא, דְּכָל רוּחִין אֵינּוּן פְּקוּדוּנִין בִּידְהָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו', וְאִיחִי נְטֻרָא לִוְן, בְּגִין דָּא שְׁמֶרָה רוּחִי, וְאִיחִי נְטֻרַת לֵהּ.

(שְׁמֶרָה רוּחִי) וְסוּד דְּבֵר זֶה - כָּל נַפְשוֹת הַצַּדִּיקִים גְּנוּזוֹת וְטְמִירוֹת תַּחַת כִּסֵּא הַמְּלָךְ, וְהִיא שׁוֹמֵרַת אוֹתָם לְהַשִּׁיבֵן לְמַקוֹמוֹתֵיהֶן. זְהוּ שְׁכַתּוּב וּפְקוּדֵתָךְ שְׁמֶרָה רוּחִי. מַה זֶה וּפְקוּדֵתָךְ? כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (תהלים קט) פְּקוּדֵתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדֵתָךְ - זֶהִי מַלְכַת הַמְּלָךְ, שְׁכָל הַרוּחוֹת הֵם פְּקוּדוֹת בִּידְהָא. זְהוּ שְׁכַתּוּב, (שם לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רוּחִי וְגו', וְהִיא שׁוֹמֵרַת אוֹתָם, בְּגִלְל זֶה שְׁמֶרָה רוּחִי, וְהִיא שׁוֹמֵרַת אוֹתָהּ. כְּמוֹ זֶה אָמַר דָּוִד, (שם פ) שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמֶרָה - זֶה מַלְכַת הַמְּלָךְ, שְׁהִיא שְׁמֶרָה נַפְשִׁי, בְּגִלְל כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל מְקוֹם שְׁכַתּוּב סָתָם - זֶה הַמַּלְכָּה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וִיקְרָא אֶל מִשְׁה, (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֲלֵהֶיךָ.

כְּגוֹנוּנָא דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים פו) שְׁמֶרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמֶרָה: דָּא מִטְרוּנִיתָא דְּמַלְפָּא. דָּאִיחִי נְטֻרָא נַפְשִׁי, בְּגִין כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל אֲתֵר דְּכְתִיב סָתָם, דָּא מִטְרוּנִיתָא. כְּמַה דָּאֲתָ אָמַר, (שמות כד) וִיקְרָא אֶל מִשְׁה. (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְיָ אֲלֵהֶיךָ. בְּכָה רַבִּי פְנַחֵס, וְאָמַר, וְלֹאוּ אֲמַרִית לָךְ דְּשְׁכִינְתָּא יְהַבַת לִי נְבִזְבְּזִין וּמַתְנִן, זַפְּאָה חוּלְקֵי דְּזַכִּינָא לְמַחְמֵי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר

בְּכָה רַבִּי פְנַחֵס וְאָמַר, וְלֹאוּ אֲמַרִית לָךְ דְּשְׁכִינְתָּא יְהַבַת לִי נְבִזְבְּזִין וּמַתְנִין, זַפְּאָה חוּלְקֵי דְּזַכִּינָא לְמַחְמֵי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר

עצם, מה יעשה משאר העצמות שימצאו? אמר לו, כלן יכללו באותה נביעה של עצם זו, ויכללו יחד אתה, והכל יעשה עסה אחת, ושם יצטרך ציור, כמו שנאמר. זהו שכתוב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מה זה יחליץ? כמו שנאמר (הושע ה) חלץ מקים. כלם יעברו מקיומם ויכללו בעצם הזאת להיות עסה אחת, ואז (ישעיה שם) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר הרועה הנאמן)

רעיא מהימנא

אמר רועה הנאמן, אוי להם לבני אדם שהם אטומי לב, סתומי עינים, שלא יודעים שכלשבא הלילה שערי הגיהנם נפתחים, שהיא מרה. ועשנים שלה שמתפשטים עולים עד למח. וכמה חילות יצר הרע מתפשטים בכל איברי הגוף, ושערי גן עדן, שהוא עיני הלב, נסתמים ולא נפתחים. שכל אורות העינים יוצאים מהלב. ושערי הלב, אותם עינים נסתמות, משום שלא מסתכלות במזיקים הללו, שהם לילית, ולא שולטים באורות הלב, שהם מלאכים שמתפשטים בכל האיברים כענפי העץ לכל צד. באותו זמן הם כלם אורות נסתרים בלב, ומתכנסים אליו כמו יונים לארבותיהם, כמו נח ואשתו וכל מין ומין שנכנסו עמו לתבה.

ומזיקים שמתגברים על כל איברי הגוף, כמו מי המבול שגברו עליו ט"ו אמה, משום שחטא בני"ה, והסתלק י"ה מהגוף ונשאר אל"ם, בלי ראיה ושמיעה וריח ודבור. וסוד הדבר - (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר). דומיה"ה - דו"ם י"ה. באותו זמן, חמש עשרה אמה גברו המזיקים על הגוף, והם כמו תלם לערוגה.

ליה, בההוא זמנא, תינח ההוא גרמא, שאר גרמין דישתכחון מה יתעביד מנהון. אמר ליה, פלהו ותפלילו בההוא נביעו דהאי גרמא, ויתפלילו בהדיה, ויתעביד פלא עסה חדא, ותמן תציר ציורא, כמה דאתמר. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ. מאי יחליץ. כמה דאת אמר (הושע ה) חלץ מקים. פלהו ויתעברון מקיומיהו, ויתפלילו בהאי גרמא, למהוי עסה חדא. וכדין (ישעיה נח) והיית כגן רוה וכמוצא מים וגו'. (אמר רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עינין, דלא ידעין דכד אתי ליליא, תרעין דגיהנם אתפתחו, דאיהי מרה. ועשנין דילה דמתפשטין, סלקין עד מוחא. וכמה חילין דיצר הרע, מתפשטין בכל אברין דגופא. ותרעין דאיהו לבא דגן עדן, מסתמין ולא מתפתחין. דכל נהורין דעינין, מלבא נפקין.

והרעין דלבא, אינון עינין מסתמין, בגין דלא מסתכלין באלין מזיקין, דאינון לילית. ולא שלטין בנהורין דלבא, דאינון מלאכים דמתפשטין בכל אברים, כענפין דאילנא לכל סטרא. בההוא זמנא אינון פלהו נהורין סתימין בלבא, ומתכנסין לגביה, (ישעיה סא) פיונים אל ארבותיהם. כנח ואתתיה, וכל מין ומין, דעאלו עמיה בתיבה.

ומזיקין דמתגברין על כל אברים דגופא, כמי טופנא דגברו עליה ט"ו אמה, בגין דחב בני"ה, ואסתלק י"ה מן גופא, ואשתאר אלם, בלא ראיה ושמיעה וריחא ודבור. ורזא דמלה, (תהלים ט) נאלמתי דומיה (החשיתי מטוב וכאבי נעבר), דומיה"ה: דו"ם י"ה. בההוא זמנא, חמש עשרה אמה, גברו מזיקין על גופא. ואינון ככסלא לעוגיא. (דף רכ"ב ע"ב).

ובכחו שנתן שלח את היונה בשליחותו, גם כן שלח נשמה באדם, רוחו בשליחותו, ולכן צריך אדם להפקיד אותה במלכה. זהו שכתוב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי. ואם היא אסורה בחטאי הגוף ובידי חילות יצר הרע, מה כתוב? בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת.

ועוד, בזמן שהיא חייבת, מה כתוב ברוחו? (משלי יא) יד ליד לא יגקה רע. שהולך מיד ליד במחנות היצר הרע ששורים עליו בחטאיו, וזורקים אותו ממקום למקום. וזהו שמראה עצמו במדינה אחרת או במלכות אחרת, ולפעמים באשפה, כפי עונותיו. ואם הוא צדיק, כל מחנות היצר הטוב כלם, ופניהם וכנפיהם פרודות לקבל רוח, ומעלים אותו למעלות, למקום חיות הנפסא, ושם רואה כמה חזיונות, דמיונות ומראות נבואה. ומשום זה פרושה רבותינו שחלום אחד מששים של נבואה.

ועוד, (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני - אף על גב שפרשוה בגמרא, ולא חסיד אני, שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד ארבע שעות, ואני (שם ט"ט) חצות לילה אקום להודות לך. ולא עוד, אלא שכל מלכי מזרח ומערב וכו', ואני ידי מלכלכות בדם שפיר ושליה פדי לטהר אשה לבעלה. מיד נודמנה לו צפרדע אחת ואמרה לו, למה אתה משבח עצמך לומר חצות לילה אקום להודות לך? ואני כל לילה לא ישנה לשבח לו ולנגן לפניו!

אמר דוד, אוי לממנה של אותה צפרדע שלא יודע מה שאני אומר, שלא אמרתי כי חסיד אני אלא משום שפרשוה חכמים, ולא עם הארץ הארץ חסיד, שהתורה נתנה מימין הקדוש ברוך הוא שהוא חסד. ומשום זה מי שמתעסק בתורה נקרא חסיד. בגלל זה אמרתי להקדוש ברוך

ובכחו נח, שלח את היונה בשליחותיה. אוף הכי שלח נשמתא באדם. רוחיה בשליחותיה. ובגין דא צריך בר נש לפקדא לה במטרוניתא. הדיא הוא דכתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי. ואם היא אסירה בחובי דגופא, בידי דחיליין ייצר הרע, מה כתוב, בידך אפקיד רוחי פדית אותי יי אל אמת.

ועוד בזמנא דאיהי חייבת, מה כתוב ברוחיה, (משלי יא) יד ליד לא יגקה רע. דאזיל מיד ליד, במשריין ייצר הרע, דשריין עליה בחובין דליה, וזרקין ליה מאתר לאתר. והאי איהו דאחזי גרמיה במדינה אחרת, או במלכו אחרא, ולזמנין באשפה, כפום חובי. ואי איהו זפאה, כל משריין ייצר טוב כלהו, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות, לקבלה רוחיה, וסלקין ליה לעילא, לאתר דחיון דכרסיא, ותמן חזי, כמה חזיונות, דמיונות, ומראות דנבואה. ובגין דא אוקמוה רבנן, דחלום אחד מששים בנבואה.

ועוד (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני, אף על גב דאוקמוה בגמרא ולא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד ארבע שעות ואני (תהלים ק"ט) חצות לילה אקום להודות לך. ולא עוד אלא שכל מלכי מזרח ומערב וכו' ואני ידי מלכלכות בדם שפיר ושליה פדי לטהר אשה לבעלה. מיד אודמן ליה צפרדע ואמר ליה למה את משבחת גרמך למימר חצות לילה אקום להודות לך ואנא כל ליליא לא שכיבנא לשבחא ליה ולנגנא קמיה. אמר דוד ווי לממנא דהוא צפרדע דלא ידע מאי דאנא אמינא דלא אמינא כי חסיד אני.

אלא בגין דאוקמוה רבנן, ולא עם הארץ חסיד. דאורייתא אתיהיבת מימינא דקודשא בריך הוא, דאיהו חסד. ובגין דא, מאן דאתעסק באורייתא, אתקרי

אמר דוד, אוי לממנה של אותה צפרדע שלא יודע מה שאני אומר, שלא אמרתי כי חסיד אני אלא משום שפרשוה חכמים, ולא עם הארץ הארץ חסיד, שהתורה נתנה מימין הקדוש ברוך הוא שהוא חסד. ומשום זה מי שמתעסק בתורה נקרא חסיד. בגלל זה אמרתי להקדוש ברוך

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבִסְתֵר אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah
To receive for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300